"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ରାବଣର ନିୟମ ହେଲା ଆସୁରୀ ମତ ଦେବା ଏବଂ ମିଛ କହିବା, ବାବାଙ୍କ ନିୟମ ହେଲା ଶ୍ରୀମତ ଦେବା ଏବଂ ସତ କହିବା ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥାକୁ ବିଚାର କରି ପିଲାମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ?

ଉତ୍ତର:- ୧- ଏହା କିଭଳି ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟଜନକ ନାଟକ, ଯେଉଁ ଚେହେରା, ଯେଉଁ ଅଭିନୟ ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡରେ ଅତିକ୍ରମ ହୋଇ ଚାଲିଛି ତାହା ପୁଣି ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟର କଥା, ଯାହାକି ଜଣକର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହ ମିଶୁନାହିଁ । ୨- କିପରି ଅବିନାଶୀ ପିତା ଆସି ସାରା ବିଶ୍ୱର ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି, ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି - ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ୟ୍ୟ ଅଟେ ନା!

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଶିବବାବା ନିଜର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନ ଶାଳିଗ୍ରାମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ? ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଏକମାତ୍ର ପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବୁଝାଇଥା'ନ୍ତି ବାକି ଆଉ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଥବା ଶାଳିଗ୍ରାମମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ରହିଛି । କେବଳ ଜଣେ ପରମ ଆତ୍ମା, ଯାହାଙ୍କର ଶରୀର ନାହିଁ । ସେହି ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ତ ସମସ୍ତେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇଟି ରୂପ ରହିଛି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ନାରାୟଣଙ୍କର) । ଶଙ୍କରଙ୍କର ତ କୌଣସି ପାର୍ଟ ନାହିଁ । ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି ? ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ପୁରୁଣା ସୃଷ୍ଟିର ବିନାଶ ହେଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତାହା ତ' ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ସ୍ଥାପନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ପରମ (ଶ୍ରେଷ୍ଠ) ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଇଥାଏ । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଉଛି ଶିବ । ତାଙ୍କର କୌଣସି ଶାରୀରିକ ନାମ ନଥାଏ । ଆଉ ଯିଏ ବି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ଶରୀରର ନାମ ଥାଏ । ଏହା ତ ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଯେଉଁମାନେ ମୁଖ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆସିଗଲେଣି । ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଘୁରି-ଘୁରି ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ଏହି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କର ଆସିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରିଥାଆନ୍ତି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାଆନ୍ତି ଯେତେବେଳେ କି ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରୁ ଘୋର ଆଲୋକ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ ଦୁଃଖଧାମରୁ ସୁଖଧାମ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଥରେ ମାତ୍ର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା, ପରେ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପାଠପଢ଼ି ଆମକୁ ଯୋଗ୍ୟ (ହୁସିଆର) ହେବାକୁ ପଡିବ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଆସୁରୀ ଗୁଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଏବଂ ଆସୁରୀଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା ଚାର୍ଟରେ ଦେଖାଇବାର କଥା । ନିଜକୁ ଦେଖ ଯେ ମୁଁ କାହାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ କରୁ ନାହିଁ ତ ? ମିଛ କହୁ ନାହିଁ ତ' ? ଶ୍ରୀମତ (ଶ୍ରେଷ୍ଠମତ) ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାଲୁ ନାହିଁ ତ ? ମିଛ କହିବା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା, ବିବ୍ରତ କରିବା — ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ନିୟମ ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ରାମ (ପରମାତ୍ମାଙ୍କର) କାଇଦା । ଶ୍ରୀମତ ଏବଂ ଆସୁରୀ ମତର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ଚାଲୁଛି ଆସୁରୀମତ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମଣିଷ ଅସୁର, ଦୁଃଖୀ, ରୋଗୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପାଞ୍ଚ ବିକାର ପ୍ରବେଶ କରିଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ଆସି ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମତ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଏବେ ଆସୁରୀ ଗୁଣକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଆସୁରୀ ଗୁଣ ରହିଯିବ ତେବେ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ପଦ କମିଯିବ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଯେଉଁ ପାପର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ (ଆତ୍ମାରେ) ରହିଛି, ତାହା ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ହାଲୁକା ହୋଇଥାଏ । ଏହା ତ ବୁଝିଛ ଯେ ଏବେ ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏବେ ଦିବ୍ୟଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତେଣୁ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ଯେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚୟ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ଓ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ତେଣୁ ସେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । କାହାର ନା କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ମେହେନତ କରୁଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମର ଭାଇ ଭଉଣୀମାନେ କେତେ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ପ୍ରଥମେ ଅଳ୍ପ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ପରିଚୟ ମିଳିବ । ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢ଼ି ଚାଲିବେ । ଜଣେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କେତେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର ହେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳ ତ' ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର ନା । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସବୁ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ପରସ୍ପର ଭାଇ ଭାଇ କିନ୍ତୁ ପ୍ରଜାପିତା

ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଭାଇ ଭଉଣୀ ହେଉଛୁ । ପୁଣି ଦେବତା କୂଳକୁ ଗଲେ ସମ୍ବନ୍ଧର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଏହି ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତତି ହୋଇଥିବାରୁ ଗୋଟିଏ କୁଳ କୁହାଯିବ, ଏହାକୁ ରାଜବଂଶ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରାଜତ୍ୱ ନା କୌରବଙ୍କର ନା ପାଣ୍ଡବଙ୍କର ଥାଏ । ରାଜବଂଶ ତ ସେତେବେଳେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ରାଜାରାଣୀ ଗଦି (ସିଂହାସନ)ରେ ବସିଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ତ’ ପ୍ରଜାଙ୍କର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ବଂଶାବଳୀ ଏବଂ ଅପବିତ୍ର ବଂଶାବଳୀ ଚାଲି ଆସୁଛି । ପବିତ୍ର ବଂଶାବଳୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ଚାଲିଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ସେଠାରେ ପବିତ୍ର ବଂଶାବଳୀ ଥିଲା । ସେମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି, କେତେ ଭବ୍ୟ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଆଉ କାହାର ମନ୍ଦିର ନାହିଁ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ବହୁତ ମନ୍ଦିର ରହିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ବଦଳିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କର ନାମ ସର୍ବଦା ଶିବ ହିଁ ରହି ଆସିଛି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ — କୌଣସି ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯାଇନଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ତ’ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ । ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ଼ିଯାଉଛନ୍ତି । ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ତାଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ । ଶରୀର ତ ବଡ଼ ତେଣୁ ତାକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ, ଭ୍ରୁକୁଟି ମଝିରେ ତାରକା ଚମକୁଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ । ଆତ୍ମାକୁ ଶାଳିଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଶିବଲିଙ୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଆକାରରେ ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ଯେପରି ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିପାରିବା ନାହିଁ, ସେହିପରି ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ କାହାର ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚରକୁ ଆସି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବିନ୍ଦୁର ପୂଜା କିପରି କରିବେ କାହିଁକି ନା ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ନା । ତେଣୁ ପୂଜା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ବଡ଼ ଜିନିଷ ଦରକାର । ଶାଳଗ୍ରାମ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ଅଣ୍ଡା ଭଳି ତିଆରି କରିଥାଆନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ବୃଦ୍ଧ ଅଙ୍ଗୁଳି ସଦୃଶ କହିଥା’ନ୍ତି, ତ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ତାରକା ସଦୃଶ ମଧ୍ୟ କହିଥାଆନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ତ ଗୋଟିଏ କଥାରେ ସ୍ଥିର ରହିବାକୁ ହେବ । ଅଧାକଳ୍ପ ବଡ଼ ବଡ଼ ଚିତ୍ରର ପୂଜା କରି ଆସିଛ । ଏବେ ପୁଣି ବିନ୍ଦୁ ମନେ କରିବା ଏହା ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ, ଦେଖି ମଧ୍ୟ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହାକୁ କେବଳ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜାଣିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ପୁଣି ବାହାରି ଯାଉଛି, କେହି ତ ଦେଖିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବଡ଼ ଜିନିଷ ହୋଇଥିଲେ ଦେଖାଯାଇଥାନ୍ତା । ବାବା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ବିନ୍ଦୁ କିନ୍ତୁ ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ତ’ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର ଅଟେ । ଏତେ ସବୁ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି କିଏ ରଚନା କଲେ ? କହିଥା’ନ୍ତି ବ୍ୟାସ ବେଦ ରଚନା କଲେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଆତ୍ମା ତ’ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ତ’ ପରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ’ ତାଙ୍କଠାରେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ତ’ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନ ବା ସଦଗତିର କଥା ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ନିଜ ନିଜର ଧର୍ମସ୍ଥାପକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ଦେହଧାରୀମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା’ନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ରହିଛି ନା । ସମସ୍ତଙ୍କର ଚିତ୍ର ଅଛି । ଶିବବାବା ତ’ ହେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି । ଭାଇଠାରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ ସଦଗତି କରିବେ । ସଦଗତି ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଭାଇମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ବାବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱର ସଦଗତି ଦାତା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ୧୦୮ ଜଗତଗୁରୁ କୁହ ବା ବିଶ୍ୱର ଗୁରୁ କୁହ ଏକା କଥା । ଏବେ ତ ହେଉଛି ଆସୁରୀ ରାଜ୍ୟ । ସଙ୍ଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ବାବା ଆସି ଏ ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେଉଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି ପତିତ ପାବନ ଏକମାତ୍ର ନିରାକାର ପିତା ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ପତିତ-ପାବନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି “ପତିତ ପାବନ ସୀତାରାମ” ମଧ୍ୟ କହିବା ତେବେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଦେବା ପାଇଁ ଭଗବାନ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସବୁ ସୀତାମାନେ ହେଲେ କନ୍ୟା ଏକମାତ୍ର ରାମ ହିଁ ବର, ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାନୁଯାୟୀ ତୁମେ ହିଁ ପୁଣି ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ଏହି କଥା ଶୁଣିବ । ଏବେ ତୁମେ ସବୁ ପାଠ ପଢୁଛ । ସ୍କୁଲରେ କେତେ ଛାତ୍ର ପଢ଼ିଥା’ନ୍ତି । ଏହି ଭଳି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଯାହା ପଢୁଛ ଯାହା ଅଭିନୟ ଚାଲୁଛି ସେହି ଅଭିନୟ ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ, ଅବିକଳ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ପୁଣି ପାଠ ପଢ଼ିବ । ଏହା ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଯାହା ବି ଦେଖିବ ପ୍ରତି ସେକେଣ୍ଡରେ ନୂଆ ଜିନିଷ ଦେଖାଯିବ । ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିବ । ନୂଆ ନୂଆ କଥା ତୁମେ ଦେଖି ଚାଲିବ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହା ୫୦୦୦ ବର୍ଷର ଡ୍ରାମା, ଯାହାକି ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଏହାର ବିସ୍ତାର ତ ବହୁତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଯାଉଛି । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପୀ, କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ନୁହେଁ । ବାବା ଆସି ନିଜର ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ବାବା କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ବର୍ସା ଦେବା ପାଇଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା । ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ତେବେ ବିରାଟ ରୂପର ଯେଉଁ ସ୍ମାରକୀ ଅଛି ତାହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଥିବ ନା । କିନ୍ତୁ ଏହିସବୁ କଥାକୁ ବାବାଙ୍କ ବିନା କେବେ କେହି ବି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଚିତ୍ର ତ ବହୁତ ରହିଛି କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ରର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ଶିବବାବା, ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ରହିଛି । କିନ୍ତୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ, ତାହାର

ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ ଏଠାକାର ଅର୍ଥାତ୍ ସାକାର ଲୋକର ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ତ ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କଥା । ଯେପରି ଏଠାରେ ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଶରୀରର ମାଧ୍ୟମ ନେଇ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେହିପରି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛନ୍ତି ବା କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ବାକି ସେଠାରେ ତ ବିଶ୍ୱର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ନଥାଏ । ଇତିହାସ, ଭୂଗୋଳ ଏହି ସ୍ଥୂଳଲୋକର । ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଛି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କୁ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ତେବେ ଏହି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କିପରି ହେଲା — ଏହା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ବିଷୟରେ ପୁସ୍ତକ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ' ବିଲକୁଲ୍ ଭୁଲ୍ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କିଛି କାମ କରୁ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ଶ୍ରୀମତକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କର । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିର ଦୌଡ଼ । ଦୌଡ଼ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ହୋଇଥାଏ ନା । କେହି ଏକୁଟିଆ ଦୌଡୁଥା'ନ୍ତି । କେହି ଯୋଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଏକତ୍ର ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଦୌଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯେଉଁମାନେ ଯୋଡ଼ି ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ସାଥି ହୋଇ ଦୌଡ଼ିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ଏକତ୍ର ଯୋଡ଼ି ରହିବୁ । ଯଦିଓ ନାମ ରୂପ ବଦଳି ଯାଉଛି, ଏହି ଶରୀର କ'ଣ ମିଳି ପାରିବ । ଶରୀର ତ' ବଦଳି ଚାଲିଛି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଉଛି । ତେବେ ଚେହେରା ତ ଅଲଗା ହେବ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିବା ଦରକାର ଯେଉଁ ଚେହେରା, ଯେଉଁ ଅଭିନୟ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଚାଲିଛି ତାହା ପୁଣି ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପରେ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏହି ନାଟକ, ଆଉ କେହି ଏହି ନାଟକର କଥାକୁ ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ସବୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । କ୍ରମାନୁଯାୟୀ ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବେ । ସମସ୍ତେ ତ' କୃଷ୍ଣ ହେବେ ନାହିଁ । ଚେହେରା ସମସ୍ତଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହେବ । ଏହା କେତେ ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଧରଣର ନାଟକ । ଜଣଙ୍କର ଚେହେରା ଆଉ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁନାହିଁ । ସେହି ଖେଳ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବିଚାର କରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର କଥା । କିପରି ବେହଦର ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ତ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢ଼ି ପଢ଼ି ଆସିଲ, ସାଧୁମାନଙ୍କର କଥା ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଲ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ସମୟ ସମାପ୍ତ ହେଲା । ଏବେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତିର ଫଳ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ସେମାନେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ଭଗବାନ କେବେ କେଉଁ ରୂପରେ ଆସିବେ ? କେବେ କେବେ କହିଥାଆନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ଭଗବାନ ମିଳିବେ ? କେବେ କହୁଛନ୍ତି ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ଶାସ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଯଦି କାମ ହୋଇଯାଉଥାନ୍ତା ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଆସିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡି ନଥାନ୍ତା । ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ଯଦି ଭଗବାନ ମିଳିଯାଉଥାନ୍ତେ ତେବେ ଭଗବାନ ଆସି କ'ଣ କରିବେ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ପଢ଼ି ତମୋପ୍ରଧାନ ହିଁ ହୋଇଯାଇଛ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତା' ସହିତ ଦୈବୀ ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ପ୍ରଥମତଃ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କାହାକୁ ବିଷ (କାମ ବିକାର) ଦରକାର ତାହା ଦେଉ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏହା ଦୁଃଖ ଦେବା ହେଲା । ବାବା ତ ଏପରି କହୁନାହାଁନ୍ତି । ଏମିତି ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ନିର୍ବୋଧ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏକି କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ବାବା କାହାରିକୁ ଦୁଃଖ ନ ଦେବା ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ଇଏ ଆମକୁ ବିଷ (ବିକାର) ମାଗୁଛନ୍ତି ତ ଦେବା ଦରକାର, ନଚେତ୍ ଏହା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ହେଲା ନା । ଏପରି ଭାବିବାବାଲା ମୂଢ଼ମତି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ତ' କହୁଛନ୍ତି "ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ" । ଆସୁରୀ ଚଳଣି ଏବଂ ଦୈବୀ ଚଳଣିର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ମନୁଷ୍ୟ ତ' ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ତ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ । ଯାହା ବି କର, ଯାହାବି ଖାଅ ପିଅ, ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୁଅ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଏପରି ବି ଶିଖାଉଛନ୍ତି । କେତେକଙ୍କୁ ଧରି ଆଣୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଶାକାହାରୀ ରହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଭଲ ହୋଇଥିବେ ତେଣୁ ତ ଶାକାହାରୀ ରହୁଛନ୍ତି । ସବୁ ଜାତି ଭିତରେ ବୈଷ୍ଣବ ଜାତି ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଛି ଛି (ତମୋଗୁଣୀ) ଜିନିଷ ଖାଇ ନଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି । ତୁମର ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ସଂଖ୍ୟା ରହିଛି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ କେତେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ରହିଛ, ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବୃଦ୍ଧିକୁ ପାଇବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାର ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ଛି-ଛି ବସ୍ତୁ ଏପରି କି କାହା ଦ୍ୱାରା (ବିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା) ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଖାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖ — (କ) ମୁଁ ଶ୍ରୀମତ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାଲୁ ନାହିଁ ତ ? (ଖ) ମିଛ କହୁନାହିଁ ତ ? (ଗ) କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉ ନାହିଁ ତ

? ଦିବ୍ୟଗୁଣ ଧାରଣ କରିଛି ?

(୨) ପାଠପଢ଼ିବା ସହିତ ଦିବ୍ୟ ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଅଶୁଦ୍ଧ ଭୋଜନ ଖାଇବାର ନାହିଁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯୋଗ କରିବାର ପ୍ରତିଯୋଗୀତା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସେବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି, ଶକ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ପୁଣ୍ୟଆତ୍ମା ହୁଅ ।
ସେବାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ରୂପରେ ଖୁସି ଏବଂ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସେବା କରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ କରିଦେବା - ଏହା ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ ଅଟେ । ଯିଏ ପୁଣ୍ୟ କର୍ମ କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ । ସବୁ ଆତ୍ମାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଯେଉଁ ଖୁସିର ସଂକଳ୍ପ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଶୁଭ ସଂକଳ୍ପ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଲଟିଯାଏ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜମା ହୋଇଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ସେବାଧାରୀ ମନେ କରି ସେବାର ଅବିନାଶୀ ଫଳ ଖୁସି ଏବଂ ଶକ୍ତି ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମନ ଏବଂ ବାଣୀର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବିଘ୍ନର ପରଦାକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇ ଦିଅ ତେବେ ଭିତରେ ଥିବା କଲ୍ୟାଣର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖାଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****